

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: J. N., nar. X
st. příslušnost R. U.
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2025, č. j. OAM-971/ZA-ZA11-2025,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným

státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Podání účastníků

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce chtěl projednání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, protože zde má přátele a vytvořeno funkční zázemí. Napadené rozhodnutí je podle něj v hodnocení této otázky nepřezkoumatelné. Dále je nedostatkem napadeného rozhodnutí to, že rozhodnutí neuvádí nic k důvodům podání předmětné žádosti, jakožto ani nic k obavám žalobce z pronásledování na území Německa, kdy má za to, že jeho integrace ČR je důvodem pro udělení humanitárního azylu, bez ohledu na příslušnost Německa pro projednání žádosti.

2. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že k integraci žalobce odkázal na jeho cca dvouměsíční pobyt v ČR, k namítaným obavám z pronásledování v Německu uvedl, že žádnými takovými obavami žalobce neargumentoval, tudíž nebylo co zkoumat.

III. Posouzení věci krajským soudem

3. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
4. Žaloba **není** důvodná.
5. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
6. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
7. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil

území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

8. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 9. 2025. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má německé schengenské vízum s platností od 21. 8. 2025 do 6. 9. 2024, Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Spolková republika Německo je proto dle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. příslušná k posouzení žádosti žalobce.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci správního řízení žalobce uvedl uzbeckou národnost, st. příslušnost Republika Uzbekistán, muslimskou víru; uvedl, že nebyl ve vlasti politický aktivní, je ženatý a má tři děti. Do ČR přicestoval přes Turecko a SRN. V EU je poprvé s platným německým vízem. K důvodům odchodu z Uzbekistánu uvedl náboženské potíže, policisté ho kontrolovali, když se scházel s přáteli a modlil se, chtěli, aby se oholil. Zvali ho na policejní stanici, bili ho, chtěli aby pil vodku. Důvodem získání německého víza byla rychlost vyřízení, on jen chtěl rychle vycestovat do Evropy, kamkoliv. V Německu zjistil, že čekací lhůta na vyřízení žádosti o azyl je dlouhá, bylo by pro něj těžké naučit se německy. Známi v ČR mu doporučili žádost o azyl v ČR, v Uzbekistánu ale ještě neplánoval do ČR přicestovat. Doporučení dostal kvůli jazyku a kvůli tomu, že je to blízko z Německa. Jiné důvody neměl, v Německu neměl žádné problémy. Dále uvedl, že v Německu neměl nikoho, v ČR má hodně známých, neumí německy, česky se naučí, chce si najít práci; uvedl, že je zde hodně lidí z Buchary, vč. M. M. (MMA zápasník), kterého by mohl najít a poprosit ho, aby mu pomohl najít práci. V EU se nenacházejí žádní jeho příbuzní ani zde nemá bližší sociální vazby. Nechtěl nic dokládat.
10. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
11. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Německa. Žalobce sice tvrdí, že se správní orgán nevyjádřil k obavám žalobce z pronásledování na území Německa, ale žalobce ani ve správním řízení ani v žalobě žádné náznaky případné hrozby pronásledování na území Německa neuvedl. Naopak ve správním řízení výslovně uvedl, že v SRN neměl žádné problémy a do ČR přicestoval jen s ohledem na délku azylového řízení v Německu. Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou relevantní pro případné zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil ve vztahu k Německu jenom to, že je EU poprvé, německy neumí a bylo by pro něj složité se německy naučit. Žádnou, byť i hypotetickou, možnost pronásledování k Německu nevztáhl.

12. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Německa. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly žalobcem prokázány. Náboženské důvody, které žalobce jako důvod opuštění vlasti uvádí, mezi individuální okolnosti bránící přemístění žalobce nepatří. Stejně tak mezi ně nepatří, že má žalobce na území ČR nespecifikované známé, nebo snad to, že v ČR jsou lidé z Buchary či M. M.
13. Pokud jde o otázku obecných systémových nedostatků azylového systému Německa, žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 5. 12. 2024 ohledně azylového systému v Německu, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi. Nevyplývají z ní podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Německa k provedení azylového řízení. Aktuálnost uvedeného podkladu žalobce nespornuje.
14. Cílem řízení před žalovaným nebylo věcné posouzení žádosti žalobce, ale toliko posouzení a rozhodnutí otázky příslušnosti žalovaného k věcnému posouzení. V podané žalobě žalobce nijak nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Německu tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostacích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Spolková republika Německo akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Německa. Celá žaloba je v naprosto obecné rovině.
16. V řízení nevyplynuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III. příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Spolkové republiky Německo. Podle názoru zdejšího soudu nezůstaly opomenuty ani tvrzené důvody o integraci žalobce v ČR, resp. o jeho funkčním zázemí v ČR (které by mohly vést k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti nebo okolnosti, které by podmiňovaly úvahy pro případnou aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17, proč by právě ČR měla být odpovědným členským státem za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. S tímto soud naprosto souzní. Žalobce v případě svých kamarádů zůstal toliko v rovině zcela obecného tvrzení, které nemělo žádný konkrétní kontext ani nebylo důkazně nijak podloženo. Jinými slovy žalobce neuvedl nic, čím by se měl žalovaný podrobněji zabývat, jeho rozhodnutí proto nemůže být v tomto směru nepřezkoumatelné. V žalobě taktéž nic konkrétního neuvedl. Pokud jde „integraci“ žalobce v ČR, nic bližšího k tomu neuvedl a nedoložil ani v soudním řízení, a jak správně uvedl žalovaný, žalobce přicestoval do ČR v září 2025, tj. před dvěma měsíci, tudíž o žádné integraci v ČR nelze ani pojmově hovořit. Žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb. Samotná touha po práci v ČR, nebo nechuť vycestovat do SRN, není důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. ani pro udělení humanitárního azylu.
17. Na závěr soud konstatuje, že úkolem tohoto řízení není posoudit věcnou důvodnost uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu, ale pouze posoudit to, zda po procesní stránce

bylo správně rozhodnuto o orgánu, který má věcnou důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu posoudit. Není proto na místě, aby se správní orgány že zabývaly tím, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě.

18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
21. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právníké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 18. listopadu 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce